

Πεντηκοστάριον
Χαρμόσουνον
Τὸ Ταξίδι Συνεχίζεται
μέσα στὸ Φῶς τῆς Ἀναστάσεως
πρὸς τὴν Δόξα τῶν Ἑσχάτων

■ † Δευτέρα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

Ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος*
Ἀλληλοπεριχώρηση
τοῦ θείου καὶ ἀνθρωπίνου θελήματος

Ἡ Ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς, ποὺ ἐορτάζουμε αὐτὲς τὶς ἡμέρες –διότι δὲν περιορίζεται μόνο στὴν χθεσινὴ Κυριακὴ, ἀλλὰ κρατᾶ ὀλόκληρη τὴν ἑβδομάδα ποὺ ἀκολουθεῖ, προεκτεινόμενη καὶ ἐξαπλούμενη ὡς μία νηφάλια μέθη– σηματοδοτεῖ πραγματικὰ μιὰ κορύφωση, τὴν κορύφωση ὀλόκληρου τοῦ Χριστιανικοῦ Ἔτους.

Τοὺς προηγούμενους μῆνες προετοιμαζόμεσταν γιὰ τὸ Πάσχα, τὴν Μεγάλην Ἑβδομάδα, ἀκολουθήσαμε τὸν Κύριο στὴν ὀδυνηρὴ πορεία μέχρι τὸν Σταυρό, μέχρι τὸν θάνατο καὶ τὸν τάφο. Γιορτάσαμε τὴν ἔνδοξη Ἀνάστασή Του. Κατόπιν παρακολουθήσαμε τὶς ἐμφανίσεις Του στοὺς Μαθητὲς Του ἐπὶ σαράντα ἡμέρες, ἐμφανίσεις ποὺ σκοπὸ εἶχαν νὰ καταστήσουν τοὺς Μαθητὲς μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως. Οἱ σαράντα αὐτὲς ἡμέρες τελείωσαν μὲ τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως, ποὺ φανέρωσε πλήρως τὴν ἀλλαγὴ ποὺ ἔλαβε χώρα στὸν Χριστὸ διὰ τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ ἀναστημένος Χριστὸς

δὲν ἔχει πλέον ἀπλῶς ζωὴ «κατὰ σάρκα», ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ζωὴ σὰν ἐκείνη ποὺ διῆγε στὸν ἐπίγειο βίῳ του. Καὶ τότε ἀσφαλῶς τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἀναπαυόταν ἤδη ἀπολύτως στὴν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ τὸ πλήρωμα τοῦ Πνεύματος φανερώ-

θηκε πράγματι διὰ τοῦ δοξασμοῦ, διὰ τῆς Ἀναστάσεως, διὰ τῆς Ἀναλήψεως.

Στὴν ἐπίγεια ζωὴ Του, ὁ Κύριος θέλησε ἡ λαμπρότητα τῆς θεότητάς Του νὰ ἀποκρυβῆ ἐν μέρει, γιὰ νὰ μπορέσει –ὡς καλὸς ποιμὴν ποὺ παίρνει στοὺς ὠμούς του τὰ ἀπολωλὸτα πρόβατα– νὰ προσλάβει τὴν ἀνθρώπινη φύση μας μαζὶ μὲ ὅλες τὶς συνέπειες τῆς ἁμαρτίας. **Ἐ**κεῖνος ποὺ ἦταν «χωρὶς ἁμαρτίας» θέλησε νὰ ἀναλάβει ὅλους τοὺς καρποὺς τῆς ἁμαρτίας, τὴν ὀδύνη καὶ τὸν θάνατο. **Ἄ**λλὰ μὲ τὴν Ἀνάστασις ἡ παρουσία τῶν ἐνεργειῶν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μπόρεσε νὰ φανερωθῆ ἀκόμη καὶ στὴν ἀνθρώπινη φύση Του. **Κ**αὶ ἔτσι ἔγινε πηγὴ ζωῆς, πηγὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος γιὰ ὅλους ἐκείνους ποὺ θὰ πίστευαν σ' Αὐτόν. **Αὐ**τὸ εἶναι τὸ νόημα τῆς Πεντηκοστῆς.

* * *

Ἡ Πεντηκοστὴ φανερώνει δηλαδὴ ὅτι ὁ Χριστὸς ποὺ ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς καὶ κάθισε στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρὸς, μετέχει πλήρως στὴν δύναμη τοῦ Πατρὸς μὲ τὴν ἴδια τὴν ἀνθρώπινη φύση Του, πλήρη ἀπὸ τὴν ζωὴ τοῦ Πνεύματος, ἀπὸ τὶς ἐνεργεῖες τοῦ Πνεύματος. **Αὐ**τοῦ ποὺ πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ἀναπαύοταν στὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ. **Ὁ** Χριστὸς μὲ τὴν ἴδια Του τὴν ἀνθρώπινη φύση, μπορεῖ πλέον νὰ ἐκχύνει τὸ Ἅγιόν Του Πνεῦμα σὲ ὅλους ὅσοι Τὸν πιστεύουν, σὲ ὅσους Τὸν προσεγγίζουν μὲ πίστη διὰ τῶν Μυστηρίων ποὺ μᾶς παρέδωσε: διὰ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, τοῦ Χρίσματος, κυρίως διὰ τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλα τὰ ἄλλα Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐτσι, τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς πραγματοποιεῖται γιὰ τὴν Ἐκκλησία, ὅπως τὸ διακήρυττε ὁ Ἀπόστολος Πέτρος στοὺς λόγους του, ἡ ἐκχύσις αὐτῆ τοῦ Πνεύματος ποὺ προανήγγειλαν οἱ Προφῆτες καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸν πυρῆνα τῆς νέας Διαθήκης, τῆς Καινῆς Διαθήκης ποὺ συνῆψε ὁ Θεὸς χάρις τῶν ἀνθρώπων, γιὰ νὰ τοὺς ἐνώσει μὲ τὸν Ἐαυτό Του. **Δ**ιότι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα αὐτὸ κάνει, μᾶς ἐνώνει ζωτικὰ μὲ τὸν Χριστό· οἱ ἐνεργεῖες αὐτῆς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μᾶς ἀποστέλλονται ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν θεανδρική ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ. **Μ**ᾶς «συγκολλοῦν» μὲ Αὐτόν, μᾶς καθιστοῦν μέλη Του. **Ἡ** ζωὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος κυκλοφορεῖ στὸν Ἀναστάντα καὶ σ' ἐμᾶς, σὲ κάθε μέλος Του.

Στὸν βαθμὸ δὲ ποὺ ἔχουμε μπολιαστεῖ, ἔχουμε ἐγκεντριθεῖ στὸν Χριστὸ καὶ ἔχουμε γίνει ὄντως μέλη Του, στὸν βαθμὸ ποὺ κυριολεκτικὰ χριστοποιούμεστε, τότε γινόμαστε θεοὶ υἱοὶ

Θεοῦ, μέσω Αὐτοῦ ποὺ εἶναι Υἱὸς ἐκ φύσεως.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅταν ἔτσι μᾶς δόθηκε τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, μᾶς κάνει κατὰ χάριν υἱοὺς τοῦ Πατρὸς, τοῦ Ὁποίου ὁ Χριστὸς εἶναι Υἱὸς κατὰ φύσιν. **Δ**ὲν εἴμαστε πιὰ γιὰ τὸν Θεὸ ἀπλὰ κτίσματα, δὲν εἴμαστε πλέον δοῦλοι, ἀλλὰ παιδιὰ Του ἀγαπημένα, χάριν τοῦ ἐκ φύσεως Μονογενοῦς Του Χριστοῦ.

Αὐτὸ ἤθελε νὰ ἐκφράσει ἡ ἀρχαία Ἐκκλησία μὲ μιὰ τελετουργικὴ λεπτομέρεια, μιὰ παράδοση ποὺ σήμερα ἴσως νὰ μᾶς ἐκπλήσσει. **Τὸ «Πάτερ ἡμῶν»**, ἡ Κυριακὴ προσευχή, ἐθεωρεῖτο ἢ κατ' ἐξοχὴν προσευχὴ τῶν βαπτισμένων, ἐκείνων ποὺ μὲ τὸ Βάπτισμα εἶχαν ἀποκτήσει τὸ δικαίωμα νὰ λένε τὸν Θεὸ «Πατέρα μας». **Γ**ι' αὐτὸ καὶ στοὺς κατηχομένους τὸ δίδασκαν τὴν τελευταία στιγμή, ἀκριβῶς πρὶν ἀπὸ τὸ Βάπτισμα. **Κ**αὶ ποτὲ δὲν ἀπήγγελλαν τὸ «Πάτερ ἡμῶν» μεγαλόφωνα ἐνώπιον ἀβάπτιστων, διότι μόνο οἱ βαπτισμένοι μποροῦν νὰ προσφωνήσουν τὸν Θεὸ «Πατέρα», μὲ ὅλη τὴν σημασία τῆς λέξεως.

Ναί, τὸ Ἅγιον Πνεῦμα κράζει μέσα μας· «ἄββᾶ ὁ πατήρ», ὅπως λέει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος (Γαλ. δ' 6). **Κ**αὶ τὸ πρῶτο ἀποτέλεσμα τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα μας εἶναι, ὅτι συνειδητοποιοῦμε τὴν υἱικὴ αὐτῆ σχέση ὡς πρὸς τὸν Θεό: ὁ Θεὸς εἶναι ἓνας Πατέρας μὲ ἀπειρη ἀγάπη, μὲ ἀπειρο ἔλεος, βρίσκεται ἀπείρως κοντά μας. **Κ**αὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, διαχέοντας αὐτὴ τὴν ἀγάπη στὶς καρδιές μας, ὄχι μόνο διεγείρει μέσα μας τὴν τόσο ἀληθινὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μᾶς κάνει καὶ νὰ ἀγαποῦμε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἀδελφούς μας, μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη, μὲ τὴν ὁποία τοὺς ἀγαπάει ὁ Θεός. **Ἡ** πραγματικὴ ἀγάπη μὲ ὅλες τὶς μορφές δὲν εἶναι μιὰ ἀνθρώπινη ἀρετὴ, εἶναι κάτι τὸ ἄκτιστο, εἶναι ἡ ἐνέργεια τοῦ Θεοῦ ποὺ εἶναι παρὼν μέσα μας καὶ ἀναμειγνύεται μὲ τὶς δικές μας ἐνέργειες.

* * *

Καὶ ἔτσι ἀκριβῶς διορθώνεται ἡ διαίρεση μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τὴν ὁποία εἰσήγαγε ἡ ἁμαρτία. **Τ**ὰ πρῶτα βιβλία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης –καὶ κυρίως ἡ Γένεση, ὅταν μᾶς διηγεῖται τὴν ἱστορία τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ– θέλουν νὰ ἐκφράσουν, ὅτι ἡ ἁμαρτία ἀποτελοῦσε οὐσιαστικὰ μιὰ ἀφορμὴ διαίρεσης μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. **Κ**αὶ τὸ δῶρο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, στὸν βαθμὸ ποὺ Τοῦ εἴμαστε ὑπάκουοι καὶ ποὺ τὸ ἐνεργοποιοῦμε στὴν ζωὴ μας, πρέπει νὰ μᾶς συνάζει, νὰ σφυρηλατεῖ

μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων τὴν ἐνότητα ποὺ ὁ Θεὸς θέλησε γιὰ μᾶς, ποὺ μᾶς κάνει ἓνα καὶ μόνο Σῶμα τοῦ Χριστοῦ. **Τ**ὸ Ἅγιον Πνεῦμα ποὺ μᾶς δώρισε ὁ ἀναστημένος Χριστὸς εἶναι τὸ μόνο μέσον ποὺ μπορεῖ νὰ ἐνώσει τοὺς ἀνθρώπους, στὸν βαθμὸ βέβαια ποὺ συναινοῦμε σ' αὐτό. **Ἡ** Πεντηκοστὴ εἶναι τὸ ἀντίθετο τῆς Βαβέλ.

Διότι, ὅπως ἔλεγα πρὸ ὀλίγου, διὰ τῆς πίστεως, διὰ τοῦ Βαπτίσματος καὶ τῶν ἄλλων Μυστηρίων, γεμίζουμε ἀπὸ τὴν ἄκτιστη ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γεμίζουμε ἀπὸ Αὐτό, κατὰ τρόπο ὅμως ποὺ εἶναι ἀκόμη ἀτελής, σὲ ἀρχικὸ στάδιο. **Π**ράγματι, ἡ Χάρις τοῦ Βαπτίσματος εἶναι σπόρος· δύναμη βεβαίως ποὺ ἀναμφίβολα μᾶς δίδεται, ἀλλὰ δύναμη ποὺ τὰ ἀποτελέσματά της δὲν ἔχουν ἀκόμη ὅλα φανερωθεῖ. **Δ**ιότι τὸ Βάπτισμα καὶ τὰ ἄλλα Μυστήρια ἀφήνουν νὰ ὑπάρχουν μέσα μας ὑπολείμματα τῶν κακῶν ροσπῶν τοῦ παλαιοῦ μας ἀνθρώπου. **Μ**ὲ τὸ Βάπτισμα ὁ παλαιὸς αὐτὸς ἄνθρωπος πέθανε καὶ ἐτάφη· ὥστόσο κάποια ἀπὸ τὰ χαρακτηριστικά του ἐξακολουθοῦν νὰ ἐκδηλώνονται μέσα μας. **Π**αραμένουν ἀκόμη μέσα μας μετὰ τὸ Βάπτισμα κακὲς τάσεις, τάσεις ἐγωῖσμοῦ, τάσεις νὰ θεωροῦμε τὸν ἑαυτὸ μας κέντρο τοῦ κόσμου, σχεδὸν νὰ αὐτοθεοποιούμαστε.

Μέσα στὸν βαπτισμένο ἄνθρωπο, οἱ τάσεις αὐτὲς ἐμμένουν: ὁ Θεὸς τίς ἀφήνει γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ ἀσκηθεῖ καὶ νὰ φανερωθεῖ ἢ ἀποκλειστικὴ μας ἀγάπη πρὸς Αὐτόν. **Ἐ** βαπτισμένος ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπιθυμεῖ τὴν ἡδονή, ἔχει ὄρεξη κυριαρχίας καὶ μιὰ μυστικὴ συνοχοῦν μὲ ποικίλες ὁρμὲς ποῦ, ἂν ὑποχωρήσουμε, μποροῦν νὰ μᾶς χωρίσουν ἀπὸ τὸν Θεό. **Ἄ**λλὰ ἡ παρουσία μέσα μας τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος, ποὺ λάβαμε κατὰ τὸ Βάπτισμα, μᾶς δίνει τὴν δύναμη νὰ ἀγωνιστοῦμε νικηφόρα ἐναντίον ὅλων τῶν κανῶν ροσπῶν ποὺ παραμένουν ἐντὸς μας.

Ἐχουμε μέσα μας τὴν δύναμη νὰ βγοῦμε νικητὲς στὸν πόλεμο ἐναντίον τῶν κακῶν τάσεων καὶ τῶν πειρασμῶν ποὺ μᾶς πολιορκοῦν συνεχῶς. **Π**ρέπει νὰ ἔχουμε κατὰ νοῦ καὶ αὐτό: ἡ Χριστιανικὴ μας Ζωὴ εἶναι ἓνας ἀγώνας, ὥστε ἀκριβῶς αὐτὴ ἢ κατὰ Πνεῦμα ζωὴ νὰ θριαμβεύσει μέσα μας. **Ἐ** νέος νόμος τοῦ Εὐαγγελίου, ποὺ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα φανερώνει στὴν καρδιά μας, πρὸς τὸν ὁποῖο μᾶς ἔλκει καὶ τοῦ ὁποῖου τὴν γεύση καὶ τὴν αἴσθησι μᾶς ἀποκαλύπτει, δὲν θὰ θριαμβεύσει μέσα μας, παρὰ μόνο ἂν συνεργαστοῦμε ἐλεύθερα μὲ τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ ἐνεργεῖ μέσα μας, ἂν ἀκούσουμε τὴν

μυστική Του φωνή και προτιμήσουμε τὸ καλὸ, τὸ ἄρωμα ὄλων τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐντολῶν, ὅλα ὅσα ὁ Χριστὸς δίδαξε καὶ ἔδωσε, καὶ τὰ προκρίνουμε ἀπὸ ὅλα τὰ ἐπίγεια καὶ ἀπὸ τὸν δικὸ μας ἐγωϊσμὸ καὶ τοὺς δηλητηριώδεις καρπούς του.

Μπορεῖ ἡ Χριστιανικὴ Ζωὴ νὰ εἶναι ἀγώνας, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀποδειχθεῖ νικηφόρος, ἐπειδὴ ἔχουμε μέσα μας τὴν δύναμη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψει νὰ νικήσουμε. Καὶ αὐτὸ ὑπὸ τὴν προϋπόθεση, ὅτι θὰ μπορέσουμε νὰ εἰσεέλθουμε στὴν καρδιά μας, νὰ συνειδητοποιήσουμε τὶς καλὲς τῆς ροπές, τὴν ἔλξη ποὺ τῆς ἀσκεῖ τὸ ἀγαθὸ, τὴν ἔννοια ὅσων εἶναι κατὰ Θεόν, κατὰ τὸ Εὐαγγέλιο, ποὺ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ξυπνᾷ μέσα μας.

* * *

Ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, στὴν συζήτησή του μὲ τὸν Μοτοβίλωφ, ἔλεγε ὅτι σκοπὸς τῆς Χριστιανικῆς ζωῆς εἶναι ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ὁ λόγος αὐτός, ἐκ πρώτης ὄψεως, μπορεῖ νὰ φαίνεται παράδοξος, διότι ἀκριβῶς ὁ βαπτισμένος ἔχει ἤδη τὸ Ἅγιον Πνεῦμα μέσα του.

Μὲ ποιὰ ἔννοια ἀκριβῶς δὲν ἔχουμε λάβει ἀκόμη τὸ Ἅγιον Πνεῦμα; Μὲ τὴν ἔννοια, ὅτι συνυπάρχουν μέσα μας ταυτόχρονα οἱ καλὲς καὶ οἱ κακὲς ροπές, ἡ αἴσθησις τῶν θείων πραγμάτων, τῶν εὐαγγελικῶν ἀξιῶν, ποὺ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα βάζει μέσα μας, καὶ τὰ κατάλοιπα τοῦ παλαιοῦ ἀνθρώπου, οἱ τάσεις πρὸς τὸ κακό.

Ἀποκτῶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, σημαίνει ὅτι μὲ τὴν συνεργασία τῆς θελήσεώς μου καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ποὺ ἐνοικεῖ μέσα μου, φθάνω νὰ νικήσω σιγὰ σιγὰ τὶς κακὲς αὐτὲς τάσεις, ἔτσι ὥστε ἡ ζωὴ μου νὰ περάσει στὴν καθοδήγησις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ ὁδηγὸς σὲ ὅλες μου τὶς πράξεις νὰ γίνῃ ἡ συνείδησή μου, ἡ συνείδησις τοῦ βαπτισμένου, ἡ μεταμορφωμένη ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ Πνεύματος. Τότε σιγὰ σιγὰ ἡ ἐφαρμογὴ τῶν εὐαγγελικῶν ἐντολῶν, τῆς θείας ἀγάπης μὲ ὅλες τὶς μορφές τῆς, δὲν θὰ ἀπαιτεῖ τόση προσπάθεια, θὰ γίνῃ κατὰ κάποιον τρόπο αὐθόρμητη, θὰ γίνῃ «ὑπερφυσικῶς φυσικὴ» καὶ γεμάτη πραότητα καὶ θεία χαρά. Αὐτὸ σημαίνει νὰ ἀποκτήσουμε τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, μὲ τὴν ἔννοια ποὺ τὸ ἐννοοῦσε ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ.

Καὶ ἂν δεῖξουμε πιστότητα, ὁ ἀγώνας αὐτὸς πρέπει νὰ διεξάγεται καθημερινά. Ἄς μὴν αὐταπατόμαστε: εἶναι ἀγώνας σκληρὸς, τραχὺς. Ἡ Χριστιανικὴ Ζωὴ δὲν συνίσταται μόνον στὸ

νὰ μετέχω στὰ Μυστήρια, νὰ πηγαίνω στὴν θεία Λειτουργία τὴν Κυριακὴ καὶ νὰ τηρῶ κάποιες ἐξωτερικὲς πρακτικὲς.

Ἡ Χριστιανικὴ Ζωὴ εἶναι ἀγώνας πνευματικός, ἀόρατος, τὴν δυσκολία τοῦ ὁποίου δὲν πρέπει νὰ ἀντιπαρερχόμαστε.

Πρέπει συνεχῶς νὰ εἴμαστε σὲ ἐγρήγορση, ἐπειδὴ κινδυνεύουμε νὰ ἀποκοιμηθοῦμε καὶ νὰ ξεχάσουμε, ὅτι τὸ κακὸ μᾶς πολιορκεῖ συνεχῶς, ὅτι μπορεῖ νὰ ἀφεθοῦμε νὰ παρασυρθοῦμε χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουμε καὶ νὰ πέσουμε στὴν μετριότητα, στὴν χλιαρότητα, ποὺ εἶναι πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, γιὰ τὴν ὁποία μᾶς μιλᾷ ὁ Ἅγιος Σεραφεῖμ.

Ἄν αὐτὸν τὸν ἀγῶνα τὸν διεξάγουμε μὲ γενναιότητα, τότε σιγὰ σιγὰ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα θὰ καθοδηγεῖ τὴν ζωὴ μας.

Πολλοὶ πνευματικοὶ συγγραφεῖς χρησιμοποιοῦν μιὰ σύγκριση: ἡ Χριστιανικὴ μας Ζωὴ μοιάζει κατ' ἀρχὰς μὲ ἓνα σκάφος ποὺ προχωρεῖ μὲ τὰ κουπιά, χρειάζεται προσπάθεια κάθε στιγμή, ἀγώνας συνεχῆς μὲ τὰ ἐνάντια ρεύματα, τὶς ἀντίθετες δηλαδὴ τάσεις μας. **Κ**αὶ μετὰ, κάποια μέρα, ἡ πνευματικὴ μας ζωὴ θὰ μοιάζει περισσότερο μὲ σκάφος ποὺ ἔχει ἀνοίξει τὰ πανιά του καὶ δὲν ἔχει παρὰ νὰ περιμένει νὰ φυσήξει ὁ ἄνεμος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Αὐτὸ εἶναι κυριολεκτικὰ ἡ ἀπόκτηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τόσο κατὰ τὸν Ἅγιο Σεραφεῖμ, ὅσο καὶ καθ' ὅλη τὴν παράδοση τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας.

Αὐτὴ τὴν στιγμή, αὐτὸ κυρίως ποὺ μᾶς χρειάζεται εἶναι νὰ διαφυλάξουμε σὲ ἐγρήγορση τὴν ἐσωτερικὴ μας προσοχή, νὰ ἀκολουθοῦμε πάντοτε τὴν φωτισμένη καὶ μεταμορφωμένη ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα συνειδήσὶς μας. **Τ**ότε θὰ ἀποκτήσουμε γεύση τῶν θείων πραγμάτων, ἡ ζωὴ μας θὰ εἶναι γεμάτη χαρὰ, θὰ εἶναι μεταμορφωμένη ἀπὸ τὴν ἐντὸς ἡμῶν ἐνέργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Θὰ εἶναι ζωὴ οὐράνια, θεωμένη, ἐπειδὴ θὰ ἀλληλοπεριχωροῦνται τὸ θεῖο θέλημα μὲ τὸν ἀνθρώπινο θέλημά μας καὶ θὰ εἴμαστε πράγματι «καθισμένοι εἰς τοὺς οὐρανοὺς», ἐνῶ ἀπὸ ὑλικὴ ἄποψη θὰ ζοῦμε στὴν γῆ, διότι ἡ καρδιά μας θὰ εἶναι στὸν οὐρανὸ μαζὶ μὲ τὸν Χριστό, δυνάμει τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πρὸς δόξαν τοῦ Πατρὸς, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. **Ἀμήν!** □

(*) π. Πλακίδα Deseille, «Πάσχα τὸ αἰώνιο πέρασμα», σελ. 197-207, ἐκδόσεις «Ἔαρ», Μάιος 2021. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.